

گزارش

«ایران» از تبلیغات اغراق آمیز برخی محصولات پوستی گزارش می دهد

زیبایی عاریه‌ای با شیر بز و الاغ!

محدثه جعفری- خبرنگار، بدون توجه به جمعیت انبوه مسافران چرخ دستی بزرگش را وارد واگن مترو می کند و با «سلام خوشگل خانم‌ها» به جلب توجه می پردازد تا آنچه را که امروز برای فروش آورده، معرفی کند. یک روز از کرم‌های معجزگر و جوان‌ساز می‌شنویم، روز دیگر صابون‌های موسوم به تریاکمی که از بین برنده جای جوش و لک هستند! امروز هم طوری با آب و تاب از تاب از تأثیر کرم شیر الاغ و بز می‌گوید که افراد ترغیب می‌شوند، حتی برای یک بار هم که شده از این درمان پوستی ارزان قیمت جا نمانند. از مسافران می‌خواهند که برای نمونه از کرم روی پوست‌شان استفاده کنند و تأثیر قطعی آن را به چشم ببینند. یعنی بدون توجه به نوع پوست یک نسخه را به همه توصیه می‌کنند. اما به گفته متخصصان پوست هر تبلیغی نشانه اثرگذاری نیست. استفاده خودسرانه از محصولات مراقبت پوست در هر فردی متفاوت است و کرم‌هایی با ترکیبات عجیب و تبلیغات اغراق آمیز بیشتر تبلیغ هستند تا درمان؛ انتخاب درست و مداوم استفاده کردن از یک محصول، مهم‌تر از تنوع محصولات است.

دکتر عباس دهقانی؛ متخصص پوست، مو، زیبایی و لیزر و عضو هیأت علمی دانشگاه علوم پزشکی ایران درباره تبلیغات محصولات پوستی که توسط دستفروشان مترو و بعضی از بلاگرها انجام می‌شود، می‌گوید: «متأسفانه بسیاری از این محصولات نه‌تنها پایه علمی ندارند، بلکه ترکیبات‌شان مشخص نیست و می‌توانند باعث حساسیت، التهاب یا حتی لک‌های پوستی شوند. روشن کردن پوست اگر هم قرار باشد انجام شود، باید تحت نظر پزشک و با محصولات استاندارد و مطمئن باشد. تبلیغات فضای مجازی بیشتر با هدف فروش است، نه درمان واقعی».

جنس پوست در هر فردی متفاوت است و برای رسیدگی به آن باید براساس نوع پوست از محصولاتی که از طرف متخصص تجویز می‌شود، استفاده کرد، اما آنچه امروز در فضای مجازی به وفور دیده می‌شود، تجویز محصولات پوستی، سفیدکننده‌ها و... از طرف بلاگراس‌ت یعنی پیچیدن یک نسخه برای همه! دکتر دهقانی توضیح می‌دهد: «درمانی که برای یک نفر مفید است، ممکن است برای فرد دیگر مضر باشد. پوست افراد متفاوت است و هر نوع کرمی باید متناسب با نوع پوست، سن و شرایط خاص هر فرد تجویز شود. استفاده خودسرانه ممکن است، باعث لک، آکنه، خشکی یا تحریک پوستی شود. کرم‌های شیر الاغ و شیر بز بیشتر جنبه تبلیغاتی دارند و اثراشتان علمی و مستند نیست. بعضی از این مواد ممکن است به پوست آسیب بزنند یا حاوی ترکیبات غیرمجاز و حتی کورتیکواستروئید باشند. کورتیکواستروئیدها ممکن است در ابتدا باعث بهبود ظاهری شود، اما بدون تجویز پزشک در بلندمدت آسیب‌های جدی به پوست وارد می‌کند. توصیه می‌کنم مردم فریب اسم‌های عجیب و تبلیغات اغراق آمیز را نخورند.»

به گفته این استاد دانشگاه، یک روتین ساده ولی مؤثر شامل شست‌وشوی صورت با شوینده مناسب نوع پوست، استفاده از مرطوب‌کننده و ضدآفتاب روزانه است. نیازی به استفاده از محصولات مختلف نیست، بلکه مداومت و انتخاب درست مهم است. ماسک‌های پارچه‌ای با طعم‌های مختلف که گاهی فل‌های آن در بازاررژها هم موجود است، جزو روتین پوستی بلاگرها شده که استفاده از آن می‌تواند حس خوبی در افراد ایجاد کند، دکتر دهقان در رابطه با تأثیر این نوع ماسک‌ها بیان می‌کند: «بیشتر این ماسک‌ها تأثیر موقتی و سطحی دارند و باعث حس خنکی یا نرمی پوست می‌شوند. اثر روانی آنها بیشتر از اثر واقعی‌شان است. البته ضرری هم ندارند، ولی برای درمان جوش یا لک بهتر است از محصولات تخصصی استفاده شود.»

جوان‌سازی پوست با کلروفیل!

کلروفیل نوشیدنی که این روزها توسط بلاگرها بسیار تبلیغ می‌شود، با این تعریف که نوشیدن آن سبب شادابی پوست خواهد شد! موضوعی که دکتر دهقان در رابطه با آن می‌گوید: «کلروفیل در گیاهان وجود دارد و حاوی آنتی‌اکسیدان است، اما مدرک علمی و قوی وجود ندارد که نوشیدن آن باعث شادابی یا جوانی پوست شود. ممکن است تأثیرات محدودی در افزایش انرژی عمومی بدن داشته باشد، ولی نمی‌توان آن را به‌عنوان درمان یا مکمل زیبایی مؤثر دانست. جدا از این تبلیغات، اکنون تانال‌ها و سایت‌ها محصولات بیومیتیک را تبلیغ می‌کنند. این محصولات با هدف تقلید عملکرد طبیعی پوست ساخته شده‌اند و اگر از برنده‌های معتبر و علمی باشند، می‌توانند تا حدی در جوان‌سازی پوست مؤثر باشند. اما نباید انتظار معجزه داشت. بهترین نتیجه زمانی حاصل می‌شود که این محصولات همراه با سبک زندگی سالم و مراقبت‌های درست پوستی استفاده شوند.»

این ترکیبات برای مو معجزه می‌کنند!

غیر از خوددرمانی‌های پوستی و تبلیغ محصولات بی‌اثر، یکی دیگر از روش‌های جذب فالور این روزها ارائه درمان‌های خانگی برای رویش مجدد مو، جلوگیری از ریزش مو یا اغراق آمیزتر آن درمان طاسی است. برخی بلاگرها محصولات گیاهی یا ترکیبات خاصی را برای درمان ریزش مو معرفی می‌کنند، مثلاً جوشاندن مواد طبیعی و اسپری آن روی سر، اما استفاده از این محصولات هر چند گیاهی، چقدر پایه علمی دارد؟ این متخصص پوست و مو درباره تبلیغات اغراق آمیز درمان طاسی می‌گوید: «بیشتر این ترکیبات پایه علمی ندارند. تاکنون هیچ ترکیب گیاهی اثبات‌شده‌ای که بتواند طاسی را درمان کند یا مو را مجدداً پروباند، معرفی نشده است. ریزش مو علل مختلفی دارد و درمان آن هم باید تخصصی باشد. برخی گیاهان ممکن است اثر ضدالتهاب داشته باشند، اما درمان قطعی نیستند.»

عکس: حسین‌نقی زندی/ایران

ثبت یک رکورد جدید در آمار ازدواج زوج های ۵۰ سال به بالا

دود از کنده بلند می‌شود

گزارش خبری

مهسا قوی قلب

خبرنگار

گم شده و ممکن است مانند نقش اول فیلم هامون معترضانه بگیریم «به سر عشق چه آمد؟» اما این روزها خبری منتشر شده که به این سؤال‌ها پاسخ می‌دهد. دوره سنی ۵۰ تا ۶۰ ساله‌ها بیشترین آمار ازدواج این دوره را رقم زده و رکورد آمار ازدواج این دوره شکسته شده است.

انگار نسل‌های قدیم هنوز راه و رسم عاشقی را از یاد نبرده‌اند. محمد زینالی آناری، کارشناس و پژوهشگر اجتماعی با اشاره به اینکه چند سالی است بحث سالمندی جمعیت و معضل پایین بودن آمار ازدواج جوانان در کشور به یک دغدغه عمومی تبدیل شده است، به «ایران» می‌گوید: «در سال‌های اخیر کاهش ازدواج، مولد و حتی افزایش طلاق و تجرد را شاهد بودیم، موضوعاتی که سال‌هاست جامعه، دلکشی‌شان و متخصصان علوم انسانی را پریشان کرده است. هر چه پیش می‌رود، فرآیند اجتماعی‌شدن با کاهش ازدواج و شکندگی آن روبه‌رو بوده ولی افرادی «نه به فرزندآوری» و «منفعت این بلاگر پرمخاطب با سرخ پرزنک اجتماعی می‌کند. مسافت این بلاگرهای ضدبچه مملو است از اطلاعات سرسام‌آور و پست‌های منفی درباره مضرات بچه‌دار شدن؛ در خور توجهی برای خود دست و پا کنند؛ ولی حالا دریافته‌اند که درگیری با روزمرگی، آنها را از اهداف اصلی تر سعادت ناشی از فرزندآوری دور کرده است.

این داستان تکراری خیلی از زوج‌های ایرانی است که شاید این روزها زیاد شنیده باشیم. این روند آنقدر پرزنک شده که رنگ‌های خطر از همه نقاط کشور به صدا درآمده‌اند تا درباره سونامی پیری جمعیت ایرانیان هشدار می‌دهند؛ خبری‌ها که دائم از کاهش میزان ولادت و رسیدن نرخ باروری به زیر یک میلیون نوزاد در سال خبر می‌دهند. حالا اکثریت جمعیت کشورمان در حال گذر از دوران جوانی و رسیدن به سالخوردگی هستند؛ روندی که شیب آن هر سال تندتر می‌شود تا هر لحظه افراد بیشتری را وارد

نسل‌های دیگر اهمیت پیدا می‌کند و این سؤال طرح می‌شود که این دوره سنی چه تفاوتی با دوره‌های بعدی داشته که در این زمانه پریهاو از بازگشت به عشق و زندگی ناشویی خبر می‌دهند. چرا در جامعه ما ارزش‌های مبتنی بر عشق و دوستی به خصوص در زندگی زناشویی رو به افول گذاشته است؟ روندهای فرهنگی و اجتماعی نشان از افول بار عشق رمانتیک و تعلق به زندگی مشترک بین زن و مرد می‌دهد و این را می‌توان در چند بُعد از وقایعی که در این سال‌ها رخ داده است، پیدا کرد.»

این جامعه‌شناس در بررسی ابعاد مختلف سالمندی جمعیت و معضل سال‌های اخیر توضیح می‌دهد: «بعد از جنگ، سمت و سوی اشعار و ترانه‌های موسیقی و مضامین سریال‌های تلویزیونی در دهه‌های ۴۰ تا دهه ۶۰ داشت، در زمانه‌های نو جوانی و شکل گیری کاراکتر بزرگسالی نسل منتهی به دهه ۵۰ که رفیقی، دلکشی، بنان... و در طرح خردفرهنگ‌های رمانتیک و ترانه‌های منتهی به شاهکارهای شاعرانی چون رهی معیری، فریدون مشیری و شهریار با واگویی ترانه‌های عاشقانه رخ داده بودند نشد و نهاد کمرانی در بند تغییرات اداری کتد و فرسوده بود، به نگاه با نو جوانان عاصی و چالش برانگیز هم مواجه شد. این بار نسل‌های جدید، که سرگرمی بزگتر از ارزش‌های راد در دوره جوانی می‌دیدند، شاد و عاشقانه‌ای که چند سال بعد با داستان‌های عامیانه و سریال‌هایی چون آینه، همسران، پدرسالر و خانه سبز بیرون مجلات داشته باشد که در این زندگی زناشویی جدید همراه شد. به بیان پژوهشگری به نام آنجلا مک رانی، داستان‌های عاشقانه‌ای

دیگر تغییرات اجتماعی و فرهنگی موجب افزایش دوره جوانی در برخی موارد و بلوغ دبیرس جوانان شد که با روگردانی از ازدواج‌ها و شرایط خانوادگی دشوار و پرتکلف دهه‌ای گذشته همراه بود.»

تأثیر فضای فرهنگی بر نسل ها

دومین روند، تغییرات زیر پوستی فرهنگی، سمت و سوی اشعار و ترانه‌های موسیقی و مضامین سریال‌های تلویزیونی در دهه‌های ۴۰ تا دهه ۶۰ داشت، در زمانه‌های نو جوانی و شکل گیری کاراکتر بزرگسالی نسل منتهی به دهه ۵۰ که رفیقی، دلکشی، بنان... و در طرح خردفرهنگ‌های رمانتیک و ترانه‌های منتهی به شاهکارهای شاعرانی چون رهی معیری، فریدون مشیری و شهریار با واگویی ترانه‌های عاشقانه رخ داده بودند نشد و نهاد کمرانی در بند تغییرات اداری کتد و فرسوده بود، به نگاه با نو جوانان عاصی و چالش برانگیز هم مواجه شد. این بار نسل‌های جدید، که سرگرمی بزگتر از ارزش‌های راد در دوره جوانی می‌دیدند، شاد و عاشقانه‌ای که چند سال بعد با داستان‌های عامیانه و سریال‌هایی چون آینه، همسران، پدرسالر و خانه سبز بیرون مجلات داشته باشد که در این زندگی زناشویی جدید همراه شد. به بیان پژوهشگری به نام آنجلا مک رانی، داستان‌های عاشقانه‌ای

هر چه پیش

می‌رود، فرآیند

اجتماعی شدن

با کاهش

ازدواج و

شکندگی آن

روبه‌رو بوده

ولی افرادی

که احتمالاً

در دهه ۵۰

یا به دنیا

گذاشته‌اند، در

میان گسترش

جدایی و

افزایش

آمار زندگی

انفرادی، از

روی خوش

نشان دادن به

عشق و زندگی

زناشویی

صحبت

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

می‌کنند

کسی از سلیقه‌ای جدید و من‌درآوردی دم زند. با آخرین آمار می‌که از ازدواج کرده‌های ۵۰ سال به بالا پیرون آمده، زینالی این نتیجه را می‌گیرد که اتفاقی که زوج‌های این بازه سنی رقم زدند، نشان دهنده شادابی و جوشش در نسل دهه ۵۰ است که خرجه عمرشان از یک سو با موسیقی عرفانی، انقلابی و رمانتیک و همچنین فیلم‌های عمیق و مفهومی با کارگردان‌های مؤلفی چون علی حاتمی همراه بود.

۵۰ ساله‌ها و بالاتر همچون انقلاب و جنگ، جدیت خود را در ندوام مفهوم عشق در ذهن و زندگی نشان می‌دهند. آشخور جدیت این نسل علاوه بر فیلم‌ها و مجلات خانوادگی جابگیرس روایت‌های ارزشی و وطنی شد. به مرور این سریال‌ها جای خود را به کلیپ‌های طنز و سرگرمی‌های انفرادی و انزوا در شبکه‌های اجتماعی داده و امروزه ما شاهد تکرار انگاره‌هایی چون تنها خود را دوست داشتن و انفراد در برابر انگاره‌های عشق، دوستی و رابطه شده‌ایم. در کنار گسترش این نوع خوددوستی و ترس از رابطه جدید که نیاز به عشق، صبر و گذشت برای دیگری دارد، پژوهشگران از اپیدمی خودشیفتگی به عنوان یک بیماری اجتماعی در جامعه ایرانی نام می‌برند که قطعاً ریشه‌های اجتماعی دارد. به بیان اریک فروم، اگر عشقی بدون دوست داشتن طبیعت، جهان و انسانیت سربازد، به شکل خودشیفتگی در خواهد آمد.

این پژوهشگر اجتماعی با بیان اینکه ازدواج، عشق‌ورزی، صاحب اولاد شدن و استمرار تاریخ، با درکی از دوست داشتن وطن، دل سپردن به معنویات و ارزش تعهدات اخلاقی همچون دیگر دوستی، از جدی‌ترین اقدامات انسان هاست، ادامه می‌دهد: «در فرهنگ اسلامی هم تلاش برای تأمین زندگی که در گذشته مختص مردان بود، هر دینف جهاد و دفاع از خانه و میهن قرار می‌گرفت. به همین دلیل شنیدن خبر ازدواج دهه پنجاهی‌ها اگر در این دوران که موسیقی اش با اعتراض یا فحش و فیلم‌هایش با شوخی‌های بیش از حد و حتی ارزش‌های محافظه‌کارانه آن همراه بوده، برای ما تعجب‌آور به نظر می‌رسد. اما با درنگ از ارزش‌های نسل‌های در متن انقلاب و جنگ به عنوان جدی‌ترین اقدامات قرن، بزرگ شده و زیسته و ظاهر‌دار سال‌های اخیر درگیر میانسالی شده، می‌شود اهمیت کار، تلاش و بازگشت به زندگی زناشویی را در آن‌ان فهمید، چون همیشه دود از کنده بلند می‌شود.»

عکس: زینت‌مهر رحمانی/ایران

وقتی زوجی

با هم تصمیم

می‌گیرند

بچه‌دار

ننشوند، صرفاً

مسأله را حل

نکرده‌اند و

این ریشه در

مشکلاتی

عمیق‌تر مانند

آسیب‌های

دوران کودکی

دارد. این

آسیب‌ها

در فرد باقی

می‌ماند و

اگر بچه هم

نیابوند قطعاً

در جایی

دیگر از زندگی

خودش را

نشان می‌دهد

که نسل جوان می‌خواندند، در زندگی شخصی آنان واقعیت می‌یافت، اما این موسیقی‌ها و فیلم‌ها بعداً به دو سو گرایش یافته و ارزش‌های زندگی خانوادگی را تحت تأثیر قرار داد. از یک سو نسل‌های جدید با بحران‌های اقتصادی به موسیقی‌های اعتراضی گوش می‌داد که گاه در ترانه‌ای به رفتن از ایران اشاره می‌کرد و این نشان دهنده یک جریان اجتماعی و افزایش مهاجرت جوانان دهه ۶۰ بود و از سوی دیگر با تبدیل کردن زندگی خانوادگی به کم‌دی و رواج فیلم‌های گیشه، خانواده‌ها را تحت تأثیر قرار می‌داد. این پژوهشگر اجتماعی با بیان این نکته که دهه چهل و پنجاهی‌ها در دوران جوانی، نسل‌های جدید تحصیل‌کرده و عمدتاً دارنده مدارک دانشگاهی و دارای پرستیژی بودند که برای کار صنعتی و فنی درس خوانده بودند، اما بازار کار متناسب با زست و روحیه خود را نمی‌یافتند، ادامه می‌دهد: «به همین دلیل این افراد مسئولیت خانواده و مولد را به کنار گذاشته و در دوره سرگردانی که حتی از سوی نهادهای مسئول تا ۳۵ سالگی به غلط جوانی خوانده شد به گذران زندگی پرداختند. از این رو حتی در فیلم‌های موسوم به طنز که از تلویزیون پخش می‌شدند، امکان پرداختن جدی به رخداد خانواده نبود و به ازدواج و تکلف‌های خانواده به دید یک سرگرمی و طعنه نگاه شد.»

تداوم عاشقی

در ۵۰ سال به بالاها

سومین نکته از دیدگاه زینالی، اهمیت یافتن این موضوع در مدیریت فرهنگی اجتماعی بود تا جایی که آسیب‌های اجتماعی که تا دیروز نهایتاً در ساخت شخصیتی به نام آتی که به عنوان نماد مصرف مواد مخدر بود، با چهره جدیدی از طلاق و تجرد مواجه شد و در محوریت برنامه‌های حکمرانان قرار گرفت و بودجه‌های پیشگیری از اعتیاد رفیق جدیدی به نام پیشگیری از طلاق پیدا کرد و حتی عنوان اداری امور بانوان وزارت کشور به امور بانوان خانواده تبدیل شد. اما این بودجه‌ها حریف تغییراتی که در فرهنگ و اقتصاد رخ داده بودند نشد و نهاد کمرانی در بند تغییرات اداری کتد و فرسوده بود، به نگاه با نو جوانان عاصی و چالش برانگیز هم مواجه شد. این بار نسل‌های جدید، که سرگرمی بزگتر از ارزش‌های راد در دوره جوانی می‌دیدند، شاد و عاشقانه‌ای که چند سال بعد با داستان‌های عامیانه و سریال‌هایی چون آینه، همسران، پدرسالر و خانه سبز بیرون مجلات داشته باشد که در این زندگی از آن معنای مستمر مین را به بیان پژوهشگری به نام آنجلا مک رانی، داستان‌های عاشقانه‌ای

اگر هر دو در واقعیت به یک نتیجه و تصمیم‌گیری مشترک برسند قضیه متفاوت است. ولی اگر برای به دست آوردن دل دیگری توافقانی نایجا کنیم که زیاد به آن معتقد نیستیم بعدها باعث پشیمانی می‌شود. بنابراین باید برای چنین تصمیمات مهمی حتماً مشاوره گرفت؛ چون وقتی زوجی با هم تصمیم می‌گیرند بچه‌دار نشوند، صرفاً مسأله را حل نکرده‌اند و این ریشه در مشکلاتی عمیق‌تر مانند آسیب‌های دوران کودکی دارد. این آسیب‌ها در فرد باقی می‌ماند و اگر بچه هم نیابوند قطعاً در جایی دیگر از زندگی خودش را نشان می‌دهد. بنابراین بهتر است پیش از چنین قول و قرار یا یک متخصص مشاوره کنیم تا دچار اشتباه شویم. باید ریشه‌یابی کنیم این بی‌بیلی به داشتن بچه از کجا نشأت می‌گیرد که باعث عذاب فرد می‌شود.

این روزها همین توافق‌های سطحی برای جلب رضایت دیگری مضلات زیادی ایجاد کرده؛ در حالی که مردم باید کمک‌های حرفه‌ای بگیرند. چه بسا صحبت با یک روانشناس و مشاور شما را به بچه دار شدن علاقه‌مند کند.»

داشتن فرزند ندارند، توصیه می‌کند: «اگر تمایلی به داشتن فرزند ندارید اول باید علت را بررسی کنید. البته باید توجه داشت که نمی‌توان به همه القا کرد که حتماً بچه‌دار شوند؛ ولی خود فرد باید ضرورت آن را حس کند. زیرا بچه احساس متفاوتی به انسان می‌بخشد، نوعی احساس بلوغ که قابلیت‌ها، توانایی‌ها و قدرت تاب‌آوری والدین را بالا می‌برد. به هر حال اگر فرزندی در زندگی ما نباشد خلأ آن را حتماً در آینده حس می‌کنیم؛ پس بهتر است پیش از آنکه دیر شود، به جای پاک کردن صورت مسأله مشکلات ولی با هم به توافق می‌رسند که بچه‌دار نشوند. تجربه نشود که کسی که اغلب یکی از زوج‌ها بویژه زنان از این قول و قرار پشیمان می‌شوند؛ زیرا می‌دانند که با بالا رفتن سن فرصت مادر شدن را از دست می‌دهند. راضی‌فقط می‌گوید: «گاهی یکی از طرفین اشتباه به دلیل به دست آوردن شخص مورد علاقه خود زیر بار چنین توافقات اشتباهی می‌رود که اصلاً خوب نیست. البته